

Ivan Lupták

**Pan Bůh
a paní Bohová
mají krizi**

P R
O S T
O R

**P R
O S T
O R**

Ivan Lupták

**P R
O S T
O R**

Ivan Lupták

**Pan Bůh
a paní Bohová
mají krizi**

Praha, 2025

**P R
O S T
O R**

© Ivan Lupták 2025
Cover illustration © Jakub Kouřil 2025
© PROSTOR 2025

ISBN 978-80-7260-640-5

Všem dětem z peřináku

6 let

Dneska jsme se přestěhovali do bytu po máminejch rodičích. Babička umřela minulý léto a teď i děda. Máma ho našla doma už mrtvýho. Potkali jsme s tátou na ulici nějakýho jeho známýho a táta mu řekl, že dědu klepla Pepka. Nevím, kdo to je, ale v tom případě to byla vražda.

Představuju si to asi takhle, děda stojí v kuchyni a vaří, protože on pořád něco vařil, krájí třeba cibuli nebo něco takovýho a vtom tajně vejde do bytu ta Pepka, jenže děda ji přes bublání všech těch hrnců nemůže slyšet, a tak se Pepka potichouнку s palicí v ruce proplíží až k němu, a když stojí těsně za ním, pořádně se napřáhne a vši silou ho praští přímo do hlavy, pak uteče a děda se skácí k zemi, kde ho pak najde máma.

Byt je malej. Já sice svůj pokoj mám, ale rodiče nemaj ložnici, musej spát v obejváku na rozkládacím gauči. V podstatě jsme přišli jen s pár věcmá, všechno jsme nacpali do našeho žigulíka. Byt je celej zařízenej. Všechno je takový hodně veliký a starý, kulatej stůl v kuchyni, mohutný křesla se silnejma opěrkama, hodiny na zdi a obejvací stěna se skoro dotýká stropu. Působí to, jako by obr bydlel u skřítky. Taký nám po dědovi zbylo video, koupil ho v Německu na nějakým zájezdě. On často někam cestoval. Jednou přivez i takovej velkej bílej kávovar, ale to už nevím odkud, všichni jsme se u něj sešli, máma, táta, já a teta Józka.

Děda kávovar zapnul, chvílku bylo úplně ticho a pak v něm začalo hlasitě něco praskat, vycházela z něj pára a viděl jsem, jak rodiče i teta Józka znervózněli. Buďte v klidu, dětičky, za chvílku bude kávička, jakou jste ještě nikdy nepili, povídal děda opřenej o židli, jenomže to už se kuchyní šířil strašnej smrad, protože kávovar se začal roztekat jak polárkovéj dort na sluníčku. Než stačil kdokoliv něco udělat, zbyla z něj jen taková bez-tvará placka, která nešla z kuchyňský linky seškrábat. Ještě dneska je tam pořád vidět flek.

U mě v pokoji je velká skříň, peřinák a postel. Na zemi je novej koberec, ten koupil ještě děda, než ho klepla ta paní. Kromě okna, ze kterýho mám výhled na les, už v pokoji nic nemám. Teda málem bych zapomněl na urny s babičkou a dědou, který mám vystavený na tý skříni. Ne že bych to chtěl, prostě je tam dala máma, protože do obejváku se asi nehodily. Na urnách jsou napsaný jejich jména, kdy se narodili a kdy umřeli, ale nepřečtu to, protože ještě nechodím do školy a číst neumím. Ale co fakt nechápu je, jak je možný, že se dokázali do tak malejch uren nacpat. Třeba děda byl hrozně velkej a tlustej, tak jak ho tam naskládali? Rodiče mi to ale nechtěj vysvětlit. Máma si občas urnu s babičkou bere s sebou do koupelny, zamkne se tam a já přes dveře slyším, jak vzlyká. Pak vyjde s očima úplně červenýma a říká, ach jo, ach jo. Odteď tam určitě bude brát i dědu. Každopádně nás v jednom kuse ujišťuje, teda hlavně sebe, že tu s náma babička s dědou pořád jsou. Tak s nima občas mluvím

a říkám jim, že jestli tu teda jsou, ať třeba otevřou okno nebo skříň nebo ať umyjou nádobí, co je ve dřezu, abych ho nemusel mejt já. Ale nejsou tu, protože nikdy nic neotevřou, ničím nepohnou ani nic neumyjou. Nebo se jim třeba nechce, to je taky možný, člověk už je k ničemu přece nepřinutí.

První noc mám noční můru. Jsem v našem starým bytě a ležím oblečenej ve vypuštěný vaně. Z toho místa, kam odtejká voda, vyleze obrovskej pavouk a zmizí mi v nohavici. Chci ho z ní vyklepat, ale nejde to, cejtím, jak mi leze po lejtku. Do toho se objeví další pavouk a za ním další a další. Všichni po mně lezou. Beru je do prstů, i když z nich mám hrůzu, a drtím je o zeď. Jenomže je jich víc a víc, nestíhám je zabíjet. Pak začnou vylezat i z umyvadla a ze škvíry ve dveřích. Už je mám úplně všude po těle, hlavně ve vlasech, dostávají se mi do uší a do nosu a taky do pusy. Můžu strachy zešílet. Probudím se celej mokrej, ale pořád po mně ty hnusáci hnusný lezou, tak řvu jak pominutej, dokud nepřijde máma nebo táta. Pak se vysvětlí, že ty odporný pavouci nebyli pavouci, ale čůrky potu, co mi stejkaly po těle.

Taky začnu chodit do nový školky. Už když se k ní ráno blížíme, začnu mít v břiše nepříjemnej pocit a stisknu mámě ruku. Kolem budovy je takovej zvláštní smrádek, kterej nedokážu popsat. Prostě smrad, no. Máma opatrně zmáčkne zvonek a chvilku nato se v prosklenejch dveřích, na kterejch je namalovaný sluníčko, zjeví taková stará paní v modrým plášti s fialovou hlavou a velkejma brejlema. Vpustí nás dovnitř a hned

se dá do řeči s mámou, vysvětluje jí, kde co je, jak co funguje a tak. Ale vlastně je neposlouchám, rozhlížím se kolem sebe a pomalu se soukám z bundy. Máma mi podá přezůvky a ani se na mě nepodívá. Pořád se věnuje tý paní. Vůbec se mi tu nelíbí.

Tak tě u nás pěkně vítám, Julo, řekne a dlaní mi rozčuchá vlasy, já se jmenuju Věruška, ano?

Podívám se na mámu a vevnitř ze všech sil křičím, pomoooooc! Jenže máma tenhle můj hlas nikdy neslyší. Ještě Věrušce moc za všechno poděkuje, rozloučí se a zmizí. Věruška za mámou zamkne, položí mi ruku na záda a začne mě tlačit do třídy.

Děti, přestaňte si na chvílku hrát a pojdte přivítat nového kamaráda, zavolá na celou místnost takovým rozbitým hlasem. Všichni se přestanou hejbat a zíraj na mě. Tohle je Jula, ano? Julo, utíkej si hrát s ostatními, přikáže mi a popostrčí mě. A všichni zas pokračují v tom, co dělali předtím. Nikdo o mě nezavadí ani pohledem, ale vůbec mi to nevádí, naopak. Sednu si ke stolu, kde jsou papíry s pastelkami, a začnu si malovat. Ale dělám jen jako že si maluju, ve skutečnosti všechny nenápadně sleduju.

Vlastně to tady vypadá jako v té školce, kam jsem chodil doteď. Jsou tu velké okna a na nich hodně kyttek, na zdech visej barevný obrázky, jsou tu úplně stejný stolky a židle i ty dlouhý lavičky a taky je tu ta oranžová kuchyňka. Děti kolem jsou taky takový ušmudlaný. Takže je to stejně strašný jako předtím.

K obědu je rajská, ale vůbec není dobrá. Modlím

se, aby se po obědě nešlo spát, říkám si, že třeba tady se to takhle nedělá. Bohužel dělá. Asi je to všude stejný. Naženou nás do kumbálu, kde se musíme převlíknout do pyžam, a pak zalezeme do nachystaných postelí. A pak je rázem ticho. Zavřu oči, ale samozřejmě nemůžu usnout. Převaluju se ze strany na stranu a najednou cejtím, jak do mě někdo strká a říká, tak vstáváme, Julo, vstáváme. Honem! A já jsem úplně mimo, protože jsem přece jenom usnul. Tohleto vážně nechápu. Proč nás nutěj chodit spát, když se nám nechce, a když teda usneme, proč nás buděj? Vylezu z postele a jsem takovej bez nálady. Zejtra půjdu „po o“, jinak udělám scénu. Ale to už ve dveřích stojí táta a jde se domů. No konečně!

Venku na tebe čeká překvapení, povídá mi, zatímco si neobratně zavazuju tkaničky u bot. Nevím, jak bych to popsal, ale úplně mě radostí zalechtaj oči a vystřelím ven. Před brankou stojí děda Čorobiš. Běžím k němu a on ke mně natáhne ruku. Potřeseme si, jak to dělaj dospěláci, jako třeba táta nedávno s nějakou paní v bance nebo tuhle s tím pánem na ulici.

Děda Čorobiš je ze Slovenska a pořád mě napomíná. Říká, čo robiš! Tak jsem ho tak pojmenoval. K dědovi je to daleko, takže tam moc nejezdíme, jen v létě na pár dní. A občas Čorobiš přijede za náma. Je to muzikant a v Polsku kupuje hnusnou čokoládu, kterou pak prodává. Jdeme po ulici, kopu do kamínků a on mi, tak aby to neviděl táta, strhne pohlavek. Myslím, že si myslí, že jsem nevychovaný. Moc tý jeho

řeči nerozumím, něco mi vykládá, já na něj koukám a kejvu hlavou jakože jo jo, pak najednou skončí, hledí na mě, asi čeká, že mu něco odpovím, ale já nevím, co mu mám říct, protože jsem ničemu nerozuměl. Takže moc si nepovídáme. Má málo vlasů a každý odpoledne usne vsedě na gauči. Dá si nohu přes nohu, ruce položí na břicho a podřimuje.

Nefajči, říká vždycky tátovi, když si zapálí cigaretu. Čorobíš kdysi taky fajčil, ale pak měl z toho nějakou nemoc, táta říká raka, a tak s tím musel přestat. A proto tátu pořád napomíná. Musel to bejt ale hodně velké rak, protože má jizvu od krku skoro až po břicho. Jednou jsem ji zahlídnul, když si převlíkal košili.

Při procházce v lese narazíme na zatoulanýho psa. Je obrovskej a sedí na cestě. Zastavíme se, táta si mě schová za záda a čekáme, co pes udělá. Ale on jen sedí a kňučí, protože se určitě ztratil a bojí se. Je celej černej. Táta s dědou rozhodnou, že se radši vrátíme, a tak jdeme pomalu zpátky, jenomže ten pes jde za náma. Drží se nás až k baráku. Táta k němu dojde, opatrně ho pohladí po hlavě a on mu olízne ruku. Tak pojď, ty obludo, řekne nakonec a od té chvíle máme psa. Pojmenujeme ho Čert.

Máma přijde domů z práce a hned na chodbě vyjekne, co je to za potvoru? a drží se u srdce. Táta ji odvede do kuchyně a tam vyjekne znovu, tatínku, no vy jste mi dal! Co tady děláte? A ten pes je váš nebo co? Děda jí podá ruku a políbí ji na obě tváře.

Čert je pašák, protože umí sedni, lehni a podej

pac. Když sedí, je skoro velkej jako já. Táta říká, že je to kříženec, a máma na něj šišlá, ty ší naleženej, že jo? On na ni dělá ty svý smutný oči a naklání hlavu ze strany na stranu.

Táta vyrábí letáky, na který píše, že jsme našli psa a ať se nám jeho majitel ozve. Pomáhám mu s tím, ale nechci, aby si pro Čerta přišli. Je už přece náš.

Čorobiš spí se mnou v pokoji na zemi ve spacáku a chrápe. Oblečení, který si úhledně srovnal přes opěradlo židle, hází na zeď strašidelnej stín. Je to hlava podivnýho tvaru s rohama. Přesvědčuju sám sebe, že to nic není, že je to jen pitomej stín, navíc je tu děda, kterej mě ochrání, kdyby se z toho vyloupnul bubák. Ale nemůžu kvůli tomu usnout a každou chvilku musím otevřít oči a zkontrolovat to. Nakonec vstanu a radši oblečení přerovná. Podívám se na zeď, dobrý, teď je všechno v pořádku, zašeptám a vrátím se do postele. Usnu.

Děda žije sám. S babičkou se rozvedli už kdysi dávno a táta zůstal s ním. Prej ho nechtěla a utekla někam pryč a už se nikdy neukázala. Já nevím, ale já bysem chtěl vědět, jak vypadá. Jestli má světlý vlasy nebo tmavý. Jestli má zelený oči jako třeba moje máma. Jestli je malá nebo vysoká. Táta říká, že si ji nepamatuje, že byl ještě menší než já, když odešla.

Jako malej jsem si myslel, že dědové a babička jsou úplně cizí lidi, který jsme potkali třeba na ulici nebo ve frontě v masně a táta s mámou je poprosili, jestli by mi ty dědy a babičku nedělali.

Dobrý den, můžu vás poprosit, já mám tady malýho syna, nedělal byste mu dědu?

Ale jo, proč ne, rád.

Ale pak mi to máma vysvětlila, že oni jsou to jejich rodiče, stejně jako jsou máma a táta rodiče moji.

Vyprovázíme Čorobiše na nádraží. Pohladí mě po hlavě a zamumlá něco ve smyslu, abych nezlobil, a pak mi vrazí do ruky nějakou bankovku. Páni, moje první peníze. Mámě dá pusku a zmizí ve vlaku. Táta mi peníze okamžitě vezme.

Ty jsou přece moje, protestuju.

Už ne.

To není fér, dupnu nohou.

To život není, zvykneš si, utrousí tak nějak do větru, jako by to ani nepatřilo mně. Pak děda stáhne okno a vystrčí ven hlavu. Stojíme tam pod ním, ale nikdo nic neříká. Táta mě celou dobu pevně drží za ruku, abych se v tom davu neztratil. Ozve se píšťalka a vlak se dá pomalu do pohybu. Děda mává nám a my máváme jemu. Usmívá se, a když už je hodně malej, zaleze. Tunel v dálce vlak vcucne a mně najednou dojde, že už je to můj poslední děda. Je mi z toho smutno, protože je nás málo. Jen táta, máma, já a děda, kterej ale žije daleko. Počkat, vždyť teď máme vlastně Čerta.

Mami, dala bys mi ten velkej talíř?

Už zas? a hrábne do skříňky v kuchyňský lince, na, tu máš.

Z věšáku v chodbě si vezmu klíče, zalezu k sobě

do pokoje, odemknu si jakože auto, nastoupím do něj a z talíře je rázem volant.

Motor naskočí až napotřetí, pak zařadím zpátečku, vytočím se pravým bokem dozadu, abych viděl přes zadní okno na cestu, a vycouvám. Musím opatrně, hned vedle mě stojí sousedovo nové auto, tak abych mu ho neodřel. Teprve pak se připoutám, zařadím jedničku a projedu dlouhou ulicí až na konec, kde se dám doprava. Svítí mi do očí sluníčko, a tak si musím dát dolů stínítko, abych líp viděl na cestu. Projíždím kolem mojí nový školky, a když dojedu na velkou křižovatku, zastavím, protože je tam stopka. Rozhlídnu se na obě strany, zprava se blíží červený auto, počkám, až projede, cože, za volantem je ženská? krouším nevěřičně hlavou a pokračuju rovně v cestě. Vlevo je benzínka. Podívám se na stav nádrže, ručička už je v červeném poli. Hodím blinkr a zajedu ke stojanu. Když zastavím, cukne to. Sakra, ta spojka zas zlobí. Natankuju plnou a koukám, jak mi zadní dveře trochu reznou. Ve chvíli, kdy zavírám nádrž, mě to napadne. Ujedu bez placení. Jakoby nic nasednu do auta, nastartuju hned napoprvý, kola se na místě protočí, udělá to hroznej rámus a pak auto vystřelí vpřed. Ve zpětným zrcátku vidím černou stopu po pneumatikách a pumpaře, jak se ztrácí v dýmu a cosi na mě huláká.

Ted' mi dochází, co jsem to vlastně udělal, ale už to nemůžu vrátit zpátky, jsem na scestí. Zapnu rádio a otřu si čelo. Je tu varování pro všechny řidiče, zloděj v tmavě červeném žigulíku, který nezaplatil za

natankování, ujíždí vysokou rychlostí před spravedlností. Buďte opatrní, pokud na něj na silnici narazíte, raději se mu vyhněte.

V dálce zaslechnu policejní houkačky. Už je to tady, teď začne honička. Auto zákona se za mnou vyřítí ze zatáčky a rychle se blíží. Sešlápnu plyn až na podlahu. Za chvíli už za mnou jedou tři auta a všechny maj puštěný sirény, je to děsnej kravál. Oběma rukama držím volant a směju se jak blázen. Tak podťe, podťe, volám na ně a do zpětnýho zrcátka cením zuby. Pak ucejtím jemnej náraz, to doráže chlupatý. To jsem zaslechnul v televizi, že poldům se říká chlupatý. Natáhnu se do kastlíku ke spolujezdci a vytáhnu bouchačku. Stáhnu okýnko a vysázím celej zásobník do auta za mnou, prostřelím mu obě přední kola, a když se ohlídnou, na vlastní oči vidím, jak se ve smyku přetáčí na bok, pak na střechu a vzápětí se ozve strašlivej výbuch a z auta šlehaj obrovský plameny.

V rádiu hystericky křičí, pozor, pozor, ujíždějící řidič tmavě červeného žigulíku je extrémně nebezpečný. Opakuji, extrémně nebezpečný, raději vůbec nevycházejte na ulici. Pak se nade mnou objeví helikoptéra, úplně to duní a ze všech sil volám, tak podťe, vy sraabi srabácký, podťe si pro mě! A vtom se rozrazí dveře do pokoje a máma se mě ptá, jestli jsem se náhodou nezbláznil, co tu tak hulákám, ať zklidním hormón, a že přišla teta Józka a ať ji jdu pozdravit.

A tak vypnu motor, odpoutám se, vystoupím a jdu teda pozdravit tetu Józu. Ale u dveří si uvědomím, že

jsem nezamknul, a tak se vrátím, strčím klíč do zámku a párkrát s ním zatočím. Pak ještě pro jistotu zatáhnu za kliku, jestli jsou dveře opravdu zamčený, zámek taky občas zazlobí. Budu muset zajet do servisu.

Teta Józka je mámina starší sestra. Vypadá úplně jako děda, je tlustá, má krátký vlasy, žlutý zuby a nemá manžela ani děti. Říká mi Špunte, ale jinak si mě vůbec nevšímá. Když mluví, kouká do prázdna, vypadá to, jako by mluvil k nějakému duchovi nebo tak něco.

Nazdar, Špunte! pozdraví mě a dívá se přes stůl do zdi.

S mámou si vždycky otevrou víno, povídají si, vzpomínají na dětství, kouřej jednu cigaretu za druhou, smějou se a pak teta z ničeho nic začne pronášet věty jako, no jo, Majdička, tatínkův mazánek! Nebo, Majdička sem, Majdička tam, všechno se vždycky točilo jen kolem ní, že jo!

A to už vím, že bude zle. A taky že jo, následuje hádka těch dvou. Teta křičí na mámu, ty zmije jedovatá, a máma zas, ty krávo tlustá, a teta zas, okradla jsi mě, tohle je můj byt, a máma jí odpovídá, polib mi prdel! Pak se začnou prát a to už mezi ně musí vletět táta a uklidňovat je. Potom obě sedějí u stolu a pláčou. Je to vždycky stejný.

Teta Józka říká, že byla okradená, že majetek po jejích rodičích nebyl spravedlivě rozdělen a že my jsme dostali víc. My máme byt i s vybavením, zatímco ona zdědila jen chatičku v zahrádkářské kolonii za městem,

kterou vlastníma rukama stlouk děda, a k tomu ještě dostala mrazák, ale ten je jí prej k ničemu.

Takhle se vždycky zhádaj, vyčtou si všechno možný, rozejdou se, a když se příště potkaj, dělaj, že se to vůbec nestalo.

Ve školce jsem si našel kamarádku Sylvu. Je to tam snesitelnější, hlavně díky ní, ale stejně už se těším, až tam přestanu chodit. Prej ještě pár měsíců, pak budou prázdniny a po nich už půjdu do školy. A Sylva taky. Díky tomu už nemusíme chodit po obědě spát, abysme si zvykli na školní režim. Ve škole se spát nebude. To je dobrá zpráva.

Sylva bydlí ve stejném domě jako my a skoro každý ráno do školky chodíme spolu. Takhle jsme se skamárádili. Hrajeme si třeba v kuchyňce. Já jsem jakože táta a přijdu domů z práce, ona je moje žena a říká mi, ať si jdu umejt ruce a taky nohy, protože mi děsně smrděj, a u toho krčí nos. Pak usednu ke stolu, zatímco ona ještě u plotny míchá guláš, u toho mi povídá, že Jarošový ze třetího umřel ten pudlík, Zich z přízemí že už půjde do důchodu a že v koupelně zase kape kohoutek. Na to musím říct přesně tohle, už zas? Hrom aby do toho bacil, ženo moje, po večeři na to mrknu. Pak mi nandá jídlo a já všechno sním a ještě si přidám.

Navrhnu, že bysme si to mohli otočit, že bych teď žena byl já a ona muž, kterej chodí do práce. Jenomže tenhle nápad se jí nelíbí. Muž je muž a jeho povinností je nosit domů z práce peníze a žena je doma,

stará se o domácnost, o děti a o něj. To že je život ženy a bastafidli. Takhle je to pořád dokola. Co Sylva řekne, to musím udělat. Mně to ale nevadí.

Jednou se ve školce neobjeví. Onemocní. A tak do kuchyňky zatáhnou Kubíka, to je takovej malej kluk, co moc nemluví, vysvětlím mu pravidla hry, že on teď bude můj muž, já jeho žena a že se o něj budu starat. Kubík kejve hlavou na znamení, že jo a tak ho usadím ke stolku, nandám mu na talíř lečo a cestou na něj foukám, protože je ještě moc horký. Tak si nech chutnat, popřeju mu a podám mu lžici. Kubík se na mě podívá a pak se do talíře vyzvrací. Tak takhle ne, Kubíku, napomenu ho a hned nato mi vyjede svačinka z břicha do pusy, ale rychle ji zase pošlu zpátky dolů. Věruška všechno po Kubíkovi uklidí, ale tváří se u toho přísně. Jdu si radši malovat.

Odpoledne, někdy když je táta ještě v práci, se prohrabuju máminým šatníkem. Otevřu dveře skříně a vyvalí se na mě její vůně. Mám oblíbenou jednu bílou sukni s černejšma puntíkama. Oblíknou si ji, vezmu si její šminky, jak tomu ona říká, namaluju si rty červenou rtěnkou a do vlasů si dám její čelenku. Většinou si pustíme i rádio a tančíme. Ale máma musí hlídat čas, aby mě v tom nenačapal táta, až přijde z práce domů. Jednou dorazil dřív a když mě v tom jejím oblečení a zmalovanýho uviděl, zmlknul a nebyla s ním řeč několik dní. Pak si mě vzal stranou a řek mi, že je to divný a že tohle kluci nedělaj.

Je pátek a to znamená, že zítra budeme dlouho spát. Nedavno jsem se takhle v sobotu probudil celej rozlámanej a ještě víc unavenej, než když jsem si šel večer lehnout.

Dobrý ráno, spáči, pozdravila mě máma, když jsem přišel do kuchyně. Sednul jsem si ke stolu a opřel se o něj loktama.

Jak dlouho jsem spal?

Máma se podívala na hodiny, na chvilku se zamyslela a pak řekla, panečku, skoro třináct hodin.

A táta ještě spí? podivil jsem se.

Jo jo, ještě spí.

Trochu mámu podezírám z toho, že nám dala něco do večere nebo do pití. Není to tak dlouho, co jsem se jí takhle jednou v pátek zeptal, jestli je ráda, že bude víkend a že budeme všichni tři spolu doma.

Byla bych radši, kdybyste to prospali, takhle ten víkend zas jen prožerete, odpověděla mi a dál loupala brambory.

Venku prší a každou chvíli se blýskne a já počítám, kdy se ozve hrom. Podle toho poznám, jak daleko od nás blesk udeřil. Prej co vteřina, to kilometr, to mě naučil děda. Sice nevím, jakou vzdálenost má kilometr, ale teď jsem napočítal ani ne do dvou a prásklo to, až se zatřáslы okna. Čert bouřku nemá rád, je z toho nervózní. Sedím u něj, hladím ho a říkám mu, že se nemusí bát, protože náš dům má hromosvod. Sice mi olízne celej obličej, ale nemyslím si, že bych ho uklidnil, pořád občas zakňučí. Čert už je s náma dlouho, zatím se nikdo

na inzeráty, který jsme s tátou vylepili po celém sídlišti, neozval. A doufám, že už ani neozve. Táta nedávno povídal, že s každým dnem pravděpodobnost, že by si pro Čerta přišel jeho páníček, klesá. Myslím, že Čertovi se po původním páníčkovi ani nikdy nestejskalo, od začátku vypadal, že je u nás spokojenej.

V televizi běží Vetřelec, rodiče mi dovolili se na to koukat. Ale po scéně, ve který někomu z břicha vyleze slizká příšera a já si cvrnknu do kalhot, popřeju mámě a tátovi dobrou noc a jdu radši spát. Jenomže se to neobejde bez následků. Mám sen. Ležím u sebe v posteli a pode mnou ve spacáku spí děda. To není zas až tak divný, ale pak to v tom spacáku zašustí. Posadím se a vidím, jak dědu něco párá zevnitř od hrudníku dolů k břichu. Dlouhá rána se rozevře, vyleze z ní rak a snaží se ke mně natáhnout klepeta. Začnu rvát ze všech sil. Děda se probudí, posadí se a jako by si tý obrovský díry v sobě, a toho raka, co z ní trčí, vůbec nevšimnul, říká, čo robiš, čo robiš, čo robiš?

Se slzama v očích dojdu k rodičům do postele a vmísím se mezi ně. Máma mě utěšuje, že to byl jen sen. Schovám se k ní pod deku, má tam teplo, to mě uklidní a pak zas usnu.

Když si máma lakuje nehty, sedí v kuchyni u stolu, v prstech drží víčko se štětečkem, kterej opatrně namáčí do červenýho laku, pak ho otře o okraj lahvičky, aby nepokapala stůl, a lak pomalu soustředěně a rovnoměrně nanese postupně na všechny nehty. Většinou

si sednu k ní ke stolu, položím si hlavu na zkřížený ruce a celý proces zaujatě sleduju. Má u toho takovej ostrej pohled a sem tam si něco brouká. Potom víčko pořádně zašroubuje a fouká si na čerstvě nalakovaný nehty nebo rukama máchá ve vzduchu, to aby prej lak rychlejš zaschnul. Navíc mi to strašně voní. Občas, třeba potom, co si před spaním vyčistím zuby, si lak vezmu, odšroubuju víčko, lahvičku si přiložím k nosu a zhluboka ho nasaju do plic.

Ted' mě ale napadlo, že bych si mohl zkusit nehty nalakovat. Moc dlouho nad tím nepřemýšlím, to je tak nějak obecně můj problém, zamknu dveře, posadím se na okraj vany a jdu na to. Jsem ale tak nervózní, že se mi třese ruka, takže lak mám všude možně, jen ne na nehtech. Někdo vezme za kliku. Určitě táta, napadne mě. A taky že jo. Trhnu s sebou a omylem rukou vrazím do lahvičky, která sjede do vany a všechen lak se vylije ven.

Co tam děláš? Proč jsi zamčený? dobejvá se táta dovnitř.

Ále, myju si hlavu, víš! Nic lepšího mě v tuhle chvíli nenapadne.

Myješ si hlavu? Ted'? Co je to za nesmysl. Otevři!

Moment! volám směrem ke dveřím.

Co ted', co ted'? Začínám zmatkovat. Nevím, co mám udělat dřív. Popadnu sprchu, že aspoň spláchnu ten vylitej lak, jenomže už stačil zaschnout. Takhle rychle? To snad není možný, jak jsi to mohl stihnout, ty hajzle, křičím. Tohle se mi stává, když jsem pod tlakem,

že to, co mi jede hlavou, říkám nahlas. Srdce mám až v krku a táta pořád buší na dveře.

Co to má znamenat? Okamžitě otevři, než vyrazím dveře, Julo! volá a rány jsou pořád silnější a silnější. Po-
malu mi začíná docházet, že z tohohle se nevykroutím.
A tak se slzama v očích otevřu dveře.

To snad nemyslíš vážně! Co tu provádíš? ptá se rozzlobeně a obličejem udělá výraz, jakože něco cejtí.
To je lak na nehty, ne?

Jo, je, rozbrečím se.

Tentokrát to trvalo tejdén, než se mnou táta zase začal normálně mluvit. Přišel ke mně do pokoje a řekl mi, že má dva lístky na hokej na tuhle neděli a jestli s ním chci jít. Chodí na hokej pravidelně, ale tohle je poprvý, co mi nabídnul, že můžu jít s ním, takže jasně, že chci. Ale hlavně, táta zas se mnou konečně mluví. A tak si slíbím, že s tím přestanu. Už žádný máminy šaty, žádný šminky ani laky. Nic z toho. Oted' budu normální kluk a budu chodit s tátou na hokej.

Hokej znám z televize. Moc mě nebaví, protože tomu nerozumím a táta u toho vždycky hrozně křičí. Góó-óóóóóóóó! začne rvát z ničeho nic a já se pokaždý strašně leknu. I máma se lekne a Čert taky. Prostě je to blbý a trapný a já bych to zakázal. Takže trochu se toho bojím, ale třeba to bude naživo lepší než v televizi. Uvidíme.

Řeknu to rovnou, není to dobrý. Kolem stadionu jsou davy hlučných lidí. Někdo pořád něco pokřikuje.

Nějakej obtloustlej pán s jedním zubem se nade mě u vchodu nakloní a zeptá se, komu fandím.

Je mi to jedno, říkám mu a táta mě chytí kolem ramen a přitáhne mě k sobě. Jednozub na to nestihne nic říct, protože nás dav zatlačí dovnitř. Nikde se nedá ani hnout, tolik lidí pohromadě jsem ještě nikdy neviděl.

Chci pivo, houkne na mě táta a táhne mě k výčepu. Fronta je až k záchodkům, ze kterejch jsou cejitit čuránky, a hospodskej v bílým plášti čepuje jedno pivo za druhým. Kvrdlá páčkou od pípy a v koutku úst má cigaretu. Jedna servírka vybírá peníze od zákazníků a druhá lítá s tácem sem a tam. Je tu strašně zakouřeno, až mě z toho štípou oči. Chce se mi na záchod, ale bojím se tam jít, vydržím to, přesvědčuju sám sebe. Proto si radši ani nedám limonádu, kterou mi táta nabízí, že mi koupí.

Chcete pivo do skla, nebo do kelímku s sebou? ptá se ho ta starší servírka. Je ošklivá. Táta chce pivo v kelímku, aby prej mohl popíjet během zápasu. Jen kousek od nás zahlídnu potyčku dvou pánů, nejdřív se dohadují, ale přes ten rámus kolem není rozumět o čem. Pak ten v černý bundě strčí do toho ve svetr, ten zavravorá a udělá pár kroků dozadu, hned se ale napřáhne a vši silou toho druhýho udeří pěstí do obličeje, až letí skoro přes celej výčep a převrhne stůl s pivama, u kterýho seděj dva lidi. Nikoho to ani moc nezajímá, jen výčepní to pozoruje nateklejma očima a pak řekne, hovada debilní, při tom pořád čepuje pivo a dým z cigarety mu leze do zarudlýhoka.

Místa máme až úplně nahoře. Když si sedáme, řekne mi táta, že máme skvělejší výhled. Já nevím, je mi to asi jedno, jaký máme výhled, protože je mi zima, kolem je strašně moc lidí, kterých se bojím, a chce se mi čurat. Tvářím se ale, že mám radost.

Hokejisti vjedou na led a diváci v hale začnou ječet jak pominutý, do toho pískají na píšťalky, na prsty a na všechno možný, co vydává nějaký zvuk. A k tomu hraje hudba. Je to nesnesitelný, musím si zacpat uši. I táta křičí, až mu odlítne slina od pusy. Podívá se na mě a já se přinutím k úsměvu.

No tak, přidej se, pobídne mě. Pokusím se něco ze sebe vypravit, ale nejde mi to, stydím se. Táta proneše, to přijde, to přijde, neboj, a poplácá mě po zádech.

Pak začne zápas a já vůbec nevím, komu mám fandit, protože nevím, kdo jsou ti naši, a i kdybych to věděl, tak bych je nerozeznal, protože všichni vypadají stejně. A tak se na to radši ani neptám.

Je to nekonečný. Je mi taková zima, že už mi vlastně zima ani není. Po tom, co se po dvou pauzách vrátíme na své místa, už dění kolem sebe nevnímám. Ruce mi bezvládně visí podél těla, protože s nima nedokážu pohnout, jak jsou těžké. Z oka mi vyteče slza, ale nepláču, nevím, odkud se tam vzala, jen cejtím, jak mi steská po tváři dolů, ale nemám sílu ji setřít. Chce se mi čurat tak moc, že to prostě pustím do kalhot, už je mi všechno jedno. Po stehnech se mi pomalu rozleje příjemné teplo a pak, jakoby z dálky, slyším tátův hlas, jak říká, Julo, co je s tebou, je ti dobře? Ale je strašně

daleko ode mě. Vždyť ty celej hoříš! A pak už se mi to všechno ztrácí v mlze. Jen si pamatuju, že mě nese v náručí domů, že ležím v posteli pod dvěma dekami, jsem zpocenej a je mi pořád strašná zima, že máma se tváří ustaraně, že mě každou chvilku budí a buď mi dává nějakou medicínu nebo dělá zábaly. Když konečně horečka odezní, nevím, co v předešlejch dnech byl sen a co byla skutečnost. Jako by se do sebe zamotaly dvě různý klubka a nešly rozmotat.

Mám dvě mámy. Jedna má žlutou hlavu, zelený oči, malý uši a říká o sobě, že je holka krev a mlíko. Mně se celkem líbí, ale nesnáším, když chodí po bytě nahá. To si vždycky zakrejujám oči, protože to nechci vidět, a křičím na ni, ať si něco oblíkne, a ona mi na to pokaždý řekne, že takhle ji stvořil bůh. Bůh je pěkněj prasák, si myslím.

Tahle máma je hodná a usmívá se na mě. Tahle máma mě utěšuje, když se třeba probudím ze zlého snu. Tahle máma mi půjčuje svý oblečení a šminky a netváří se, že je to něco divnýho. Tahle máma se mnou tančí. Tahle máma zpívá, i když falešně. Tahle máma mi říká, že jsem ten nejhezčí kluk na světě a vůbec mě chválí. Tahle máma mě jemně chytá za ruku, když jdeme třeba z obchodu nebo na poštu. Tahle máma dělá nejlepší omelety a krupicový kaše. Tahle máma se mnou kouká na pohádky a udělá mi kakao, kdykoliv si o něj řeknu. Tahle máma si mě bere na klín. Tahle máma mi dává pusy. Tahle máma.

Druhá máma je obrovská rudá chobotnice se strašně moc chapadlami. Má zlý černý oči a vůbec neumí ty dobrý omelety. Neumí je, protože je nedělá. Máma chobotnice má úplně jinej hlas, takovej vysokej a nepříjemnej. Máma chobotnice pluje po bytě a dlouhýma chapadlami shazuje věci na zem. Máma chobotnice křičí na tátu i na mě. Máma chobotnice mě obtočí chapadlami. Máma chobotnice mě nevidí. Máma chobotnice mě nechá v noci doma úplně samotnýho a někam odpluje. Máma chobotnice mi vyhrožuje. Máma chobotnice leží bezvládně na zemi. Máma chobotnice saje víno. Máma chobotnice.

Mámu chobotnici znám odjakživa. Bojím se jí a nemám ji rád. Blbý je, že se může objevit v podstatě kdykoliv, nemá to žádný pravidla. Musím bejt pořád ve střehu. Po tom, co umřel děda a my se přestěhovali do jeho bytu, připlouvá chobotnice o dost častěji.

Na sobě měl modré džíny, černé tenisky a černou koženou bundu s rolákem vyhrnutým až pod oči. Na hlavě měl kšiltovku též černé barvy. Hledanému muži je mezi dvaceti a pětadvaceti lety, je sto osmdesát centimetrů vysoké a štíhlé postavy, říká nějakej člověk v televizi. Běží to v pořadu Pachatel neznámý.

Jdu k sobě do pokoje, vytahám deky a polštáře z peřináku, vlezu si do něj a zavřu se. Tohle občas dělám, když chci bejt úplně sám. Přes škvíry ve dvířkách sem leze dost světla na to, abych se tu nebál. O co jde? Ten pořad mě přivedl na jednu myšlenku. Že najdu tu

Pepku, co zabila dědu. Než se ale dám do pátrání, musím sestavit popis pachatelky, jenomže tady je háček, nikdo ji neviděl. Nevadí, popis sestrojím pozdějc. Tak jak se to asi odehrálo, položím si otázku a zakousnu se do tužky.

Táta tomu známému tenkrát říkal, že ho ta Pepka klepla. Uvažuju, takže předmět, kterým se tady vraždilo, je určitě palička na maso, nic jinýho to bejt nemohlo, protože tu máma používá, když klepe řízky. Musela na něj zaútočit zezadu, protože jinak by se děda určitě ubránil, to znamená, že se umí plížit hezky pěkně potichu a je zákeřná. Pak je tu otázka, jak se dostala dovnitř. Pustil ji děda? Byla to jeho známá? Nebo měla dokonce svoje klíče a sama si otevřela? Jestli ano, pak ty klíče musí mít pořád u sebe a pokud vím, tak my jsme zámek neměnili, když jsme se sem nastěhovali. Takže ta potvora může zase kdykoliv přijít a všechny nás tu nenápadně poklepat. Je nutný začít okamžitě jednat, naše životy jsou v ohrožení.

Především je nutný zachovat klid. Proto to tátovi a mámě radši říkat nebudu, ať je zbytečně neděším. Ale ode dneška jsem ti na stopě, Pepko. Slibuju, že tě najdu a že spravedlnosti neujdeš. Budu tě hledat klidně i tejden nebo dva, mně na čase nezáleží. Neschováš se přede mnou nikam, prohledám všechny domy a byty na zeměkouli a vůbec celej vesmír, prolezu všechny šuplíky a zásuvky, nevynechám žádnou skříň. Podívám se pod koberec i za televizi, prolezu všechny křoví cestou do školky. A jestli to bude nutný, prošacuju i Věrušce

kapsy jejího modrého pláště. Jedno je ale jistý. Že jdu radši zamknout dveře.

Ve školce se s tím svěřím Sylvě. Právě podlejí nedělní kuře, který se peče v troubě. Oči jí z toho, co jí říkám, úplně zářej. Utěrku si hodí přes rameno a sedne si na-proti mně ke stolku.

Ty jo, takže ty jsi teď detektiv. Pak dlouho přemýšlí a nakonec se zeptá, jestli by mohla po tý Pepce pátrat se mnou.

Jasně, můžeš, odpovím jí a ona na to, že tu vražedkyni musíme namalovat, abysme věděli, jak vypadá.

Máme před sebou čisté papír a všechny barvy pastelek. Takže jak je ta Pepka veliká? zeptá se Sylva.

Myslím, že má kolem padesáti centimetrů, odpovím.

Jo, to by šlo, přikývne, a jakou má postavu?

Určitě je strašně tlustá.

Co vlasy?

Modré.

Oči?

Růžové.

Tahle barva tu není, namítne.

Tak červený.

Jo, to by šlo. A co nosí?

Zelený legíny.

Triko?

Tílko.

Má tetování?

Myslím, že ne, leda na zádech.

Zničehonic se nad náma zjeví Věruška a ptá se tím svým chraplavým hlasem, co si to malujeme. Vezme papír a strčí si ho těsně před brejle. Povídáme jí, že to je Pepka, a ona na to, že je moc hezká a že ji pověsí na nástěnku mezi ostatní povedený obrázky. A tak nám ve školce na nástěnce visí vražedkyně mého dědy. Ale to nevadí, důležitý je, že už máme se Sylvou přesnej popis, teď už bude hračka Pepku najít.

Večer mi do okna svítí měsíc a já nemůžu usnout. Zkusím všechny možný polohy. V takovejch případech se většinou schoulím pod deku a představím si, že kolem postele je hluboký a temný moře plný všelijakejch vodních příšer, který čekaj na sebemenší příležitost, aby mě mohly stáhnout pod hladinu. Občas ucejtím, jak mi pod postelí propluje nějaká obluda a hřbetem se otře o dno postele, ale jsem naprosto v klidu. Tady nahoře na palandě jsem nedotknutelněj. Sem nic a nikdo, dokonce ani máma chobotnice, nemůže. Běda ale, kdybych vystrčil byť jen malíček, pak by mě sluply jako malinu. Někdy zaslechnu, jak v dálce nějaká velká ryba plácne ploutví o hladinu, klidný moře se rozvlní a s ním i moje postel. Tohle mě vždycky zaručeně uspí. Jenomže dneska to z nějakýho záhadnýho důvodu nefunguje. Vzdám to, lehnu si na záda, ruce založím za hlavu a přemejšlím, co dál. Jak na tebe, Pepko? Kde jsi? šeptám. Nejlepší bude začít hledat u nás v domě. A pak mě to trkne, až celej povyskočím. Bachová. No jasně, sousedka pod náma, paní Bachová, ta se s dědou

kamarádila. Vždyť kolikrát jsme ji potkali u dědy na kávě, když jsme přijeli o víkendu na návštěvu. Sice nevím, jaký je její křestní jméno, ale třeba to Pepka je. Ale kdyby jo, proč by ji naši nenahlásili na policii? Je to zvláštní, ale já tomu přijdu na kloub. Buď je Bachová chladnokrevná vražedkyně, nebo možná o Pepce bude aspoň něco vědět. Musím to zjistit. Otočím se na bok a usnu.

Sylva drhne troubu, protože včera zapomněla na to kuře a prej se úplně spálilo. Tohle se může stát jenom mně, říká s hlavou uvnitř, vypadá to, jako by ji ta trouba požírala.

Já sedím na svojí židličce a chystám se jí povědět, na co jsem večer přišel. Myslím, že mám hlavní podezřelou, vypravím ze sebe, je to naše sousedka Bachová.

Vysouká se ven z trouby a zeptá se, proč si to myslím. Vysvětlím jí okolnosti. Že se s dědou dobře znala a že k němu dokonce chodila na návštěvy. Kdoví, třeba má i ty klíče.

Musíme teda ale zjistit, jakej by měla motiv, řekne zamyšleně Sylva.

Jakej by měla co? zeptám se udiveně.

Motiv, odpoví a spustí ruce dolů podél těla a oči hodí nahoru, jakože jsem úplně pitomej. Jako proč by to dělala, vysvětlí mi.

Aha, odmlčím se, no to sice nevím, ale i tak je s největší pravděpodobností vražedkyní právě ona, řeknu.

Musíme to zjistit.

Ale jak?

Musíš se k ní dostat!

Máma si barví v koupelně hlavu a táta je ještě v práci. Ted' je vhodná příležitost vyplížit se z bytu a zajít na výzvědy k Bachyni. Takhle jsem jí začal říkat. Z věšáčku seberu klíče, co nejtíšeji otevřu dveře, zatímco Čert sedí v předsíni, kouká na mě a kňučí, asi si myslí, že půjdeme ven. Pst, syкну na něj, buď ticho, ať mě neprozradíš. Protáhnu se mezi dveřma a zmizím na chodbu. Uf, dobrý, tohle prošlo. Když ale stojím přede dveřma Bachyně a chystám se zazvonit, dojde mi, že jsem si nepřipravil, co jí řeknu. Přece nemůžu hned začít otázkou, jestli mi klepla dědu, to je blbost. Chvíli tam tak postávám a snažím se na něco rychle přijít. Bachyně mě vždycky zásobovala sladkostma. Když děda doma pro mě nic nenašel, kolikrát mě poslal k ní, ať se zeptám, jestli něco nemá, že se s ní pak vyrovná. Dál už nepřemejšším a zazvoním. Nic. Zazvoním podruhé. Zase nic. Kde by mohla bejt? Zkusím to potřetí a ozve se, moment!

Je doma, dobrý.

Šourá se ke dveřím nekonečně dlouho, pak začne odemykat dveře, ale než pootevívá všechny ty bezpečnostní zámky, tak budou Vánoce.

Julo, co tu děláš? Potřebuješ něco? ptá se mě a vypadá trochu překvapeně. Nasadím ten nejmilejší úsměv, co umím. Dobrý den, paní Bachová, promiňte, že vás ruším, ale posílá mě máma, jestli náhodou nemáte něco sladkýho, třeba sušenky nebo tak něco,

protože na ně mám hroznou chuť a doma nic nemáme. Říkám ty slova a samotnýho mě překvapuje, jak ze mě snadno kloužou ven. Sám na sebe působím přesvědčivě. A evidentně nejen na sebe, protože Bachyně říká, ale to víš, že jo, Julo, něco tu mám, chvílku počkej. Jenomže jakmile se otočí a udělá pár kroků, zmizím za ní v útrobách jejího bytu.

Máte to tu moc pěkný, paní Bachová, povídám a rozhlížím se po její kuchyni, třeba někde uvidím ten vražednej nástroj. Zmateně se otočí a působí rozpačitě. Nenechte se rušit, paní Bachová, jen jsem si říkal, že půjdu dovnitř, aby vám do bytu nešel průvan, a sednu si na židli.

To je od tebe milé, Julo, ty jsi prostě celý děda, to byl taky takový pozorný muž, řekne a hrabe se v ošatce.

Pevně sevřu opěradla židle a silně skousnu spodní ret, až mě to zabolí. Tak teď ses usvědčila, babo! Sama jsi začala mluvit o své oběti. A pozornej teda moc nebyl, když si na tebe pozor nedal.

Mám tu jen čokoládový věnečky, vytrhne mě z přemejšlení a tváří se trochu provinile.

To vůbec nevadí, ty mám moc rád, a zase nasadím ten úsměv.

Ozve se zvonek. To bude určitě máma, bleskne mi hlavou. Zjistila, že nejsem doma, a teď mě hledá. To bude mela, až mě tu najde. Vůbec nevím, jak tohle vysvětlím. Vyskočím ze židle, ale to už je Bachyně u dveří a otevírá je. Žádná máma, ale nějaká úplně cizí ženská je tam.

Ahoj, Pepi, promiň, že jdu pozdě, ale já to dřív nestíhala, omlouvá se ten neznámej hlas. Cejtím, jak mi oči lezou z důlků. Pepi? Vážně to řekla? Nemoh jsem se přeslechnout?

To je v pořádku, vždyť jsem celý den doma, kam bych chodila, říká Bachyně a pomalu se loudá k lednici, ze které vytáhne tašku plnou čehosi. Když ji předává tý osobě na chodbě, říká, je to samý libovoučkový masíčko. Obě se spiklenecky chechtaj.

Potom začnou řešit peníze, ale to už nedávám pozor, protože jsem úplně omráčený. V hlavě mi plavou myšlenky jako dravý ryby, který se do mě zakusují.

Takže nejenže naše roztomilá masová vražedkyně Pepi zabíjí lidi, ale ona je dokonce ještě k tomu porcuje a maso pak rozprodává tady nějakým úplně cizím lidem.

Pak se ty dvě rozloučí a najednou zas stojí přede mnou. Jsi v pořádku, Julo? zeptá se, když mě vidí s pusou otevřenou dokořán.

Všechno je dobrý, paní Bachová, vykoktám ze sebe. Mockrát děkuju za ty věnečky, ale už budu muset běžet, nashledanou. Ale pak mě ještě něco napadne.

Paní Bachová, málem bych zapomněl, máma bude k večeri dělat řízky, ale zjistila, že se jí bohužel rozbila palička na maso, a tak se ptá, jestli byste jí nepučila tu vaši.

Ale ovšem, odpoví jakoby nic a ze zásuvky v kuchyňský lince vytáhne ne paličku, ale pořádnou palici, až mi znovu spadne brada. Když si ji od ní opatrně

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pan Bůh a paní Bohová mají krizi.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.